

Arrest

nr. 135 543 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 september 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“[...] De heer [...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. [...]”

2. Over de ontvankelijkheid

*2.1. Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) waarvan de schending *in casu* wordt aangehaald.*

2.2. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verweerder in de nota wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel – die omwille van hun nauwe samenhang – samen worden behandeld een schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens meent hij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij betoogt als volgt:

“[...] De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoege van recht dit niet gebeurd is in casu.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat op een correcte manier de beslissing gemotiveerd wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker.

Dat hier manifeste schending aan de orde is van de materiële motiveringsplicht evenals art. 7 Vreemdelingenwet Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker de partner is van mevr. M.D., met wie hij een gezin vormt en met wie hij sedert geruime tijd samenwoont, en dewelke over de status van erkend vluchteling beschikt.

Dat ook de kinderen van zijn partner de status van erkend vluchteling hebben, en verzoeker gezien de afwezigheid van de natuurlijke vader, sedert jaren als hun vader heeft gedragen en ook als dusdanig werd aanvaard, en waarmee hij thans een zeer sterke band heeft, waarbij de vrees bestaat dat verzoeker nooit meer de kinderen, en omgekeerd de kinderen nooit meer verzoeker die zij als hun vader beschouwen, zullen kunnen zien, mogelijkheid die reëel is gezien het feit dat de partner en haar kinderen onmogelijk gezien hun status nog naar Rusland kunnen, en anderzijds verzoeker bij repatriëring onmogelijk nog zal kunnen terugkeren.

Dat hier sprake is van een manifeste schending van art. 8 EVRM, art. 3 EVRM, art. 9 BIS VW.

[...]

In hoofde van verzoeker is er totale onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst.

“Traditioneel aanvaard rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In Dagestan/Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit dat de situatie in Dagestan/Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan/Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen van Tsjetsjeense origine in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Dagestan/Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tsjetsjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan/Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

Dat in dit verband dient opgemerkt te worden dat de partner van verzoeker destijds is opgepakt geworden door gemaskerde mannen en gedurende verschillende dagen is vastgehouden en verder dat de partner van verzoekster nu juist gevlucht is naar België gezien het feit dat haar man op een bepaald moment spoorloos is verdwenen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor verzoeker in Dagestan/Tsjetsjenië.

Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan/Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar zijn leven in gevaar is.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten manifeste schending oplevert van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in dit verband dient opgemerkt dat tal van personen uit Dagestan/Tsjetsjenië werden erkend als politiek vluchteling, hetgeen aantoont dat er wel degelijk mogelijkheid tot gevaar bestaat in zijnen hoofde.

Dat de partner van verzoeker erkend is als politiek vluchteling en hier niets over wordt geargumenteed, hoewel deze ook in het dossier van verzoeker ten zeerste van belang is, en tevens in het dossier van de partner van verzoeker zijn relevantie heeft, in die zin dat elkeen die terugkomt uit het buitenland onmiddellijk wordt opgepakt en grondig ondervraagd, en hierbij gevaar dreigt voor de partner van verzoekster desgevallend indien zij bij onderzoek zouden weten waar zij verblijft.

Dat in dit verband NIETS wordt geargumenteed over het feit dat zijn partner niet kan terugkeren, hij daarom zelf niet kan terugkeren, hij de partner is van een persoon met een status van erkend vluchteling.

Dat door hieromtrent geen standpunt in te nemen, er manifeste schending is van art. 7 VW, art. 3 EVRM, art. 8 EVRM.

[...]

Verzoeker is niet alleen in België, zijn partner en haar kinderen zijn ook hier.

De partner van verzoeker is erkend als politiek vluchteling en beschikt over onbeperkt verblijf, de kinderen volgen diens statuut.

Het is in deze omstandigheden duidelijk strijdig met art. 8 EVRM om verzoeker nu in tegenstelling tot zijn partner en de kinderen die onmogelijk terugkunnen, naar zijn geboorteland terug te sturen.

Het EHRM hanteert twee criteria bij de interpretatie van het begrip “familie- of gezinsleven”.

Ten eerste wordt nagegaan of er een band van bloed of aanverwantschap bestaat of enige gelijkwaardige band.

Deze is in casu onmiskenbaar aanwezig aangezien zij reeds jaren een koppel vormen.

Ten tweede wordt er gekeken of de familiale band voldoende hecht is. De band tussen verzoeker en diens partner en kinderen is onmiskenbaar en de hechtheid van deze band blijkt ten genoegen van recht uit de jarenlange samenwoning.

Dat het onmenselijk zou zijn verzoeker thans uit het gezin weg te rukken [...]

3.2.1. Verzoeker meent dat er sprake is van een “*totale onmogelijkheid*” om terug te keren naar zijn herkomstland, gelet op het door hem geschonden geachte artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt hierbij op dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262;; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad dient vooreerst op te merken dat verzoeker in de weergave van de relevante feiten van zijn zaak weliswaar melding maakt van een asielaanvraag die werd ingediend in België, doch noch in het administratief dossier, noch in de eigen databank van de Raad is enig spoor terug te vinden van een door verzoeker ingediende asielaanvraag. Verzoeker blijft, wat dit betreft, ook vaag en voorziet niet in enige verduidelijking, zoals bijvoorbeeld een datum van indiening. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat verzoeker in België reeds een asielprocedure heeft doorlopen. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker alsnog een asielaanvraag indiende in België, merkt de Raad op dat verzoeker tevens stelt dat deze zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad negatief werd afgesloten.

Verzoeker beperkt er zich verder voornamelijk toe te stellen dat de situatie in Dagestan “*ernstig en precair*” is en hij schetst een zeer algemeen beeld van de beweerdde problemen in dit land op het vlak van de mensenrechten en de veiligheid. Met dergelijk algemeen betoog brengt hij evenwel geen concrete gegevens of stukken aan die wijzen op een mogelijk risico in Dagestan op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad kan op basis van een dergelijk algemeen betoog van verzoeker, dat zelfs niet wordt onderbouwd met objectieve stavingstukken, niet vaststellen dat verweerder zou zijn tekort geschoten in zijn plicht om eventuele aanwijzingen van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken en hieromtrent te motiveren. Verzoeker verwijst nog kort naar het asielrelaas van zijn (vermeende) partner – die in België werd erkend als vluchteling – doch er kan niet worden ingezien op welke wijze dit gegeven ertoe zou leiden dat tevens in hoofde van verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM zou dreigen of dat een motiveringsplicht voor verwerende partij zich in dit verband opdringt. Uit niets blijkt dat verzoeker en zijn partner reeds een relatie onderhielden toen zij beiden nog in hun herkomstland verbleven – integendeel lijkt dit door verzoeker te worden tegengesproken waar hij stelt dat “*de partner van [verzoeker] nu juist gevlucht is naar België gezien het feit dat haar man op een bepaald moment spoorloos verdwenen is*” – noch dat hun vluchtmotieven aan elkaar verwant zouden zijn. Het loutere gegeven dat mevrouw M.D. werd erkend als vluchteling omdat zij werd geconfronteerd met problemen in Rusland, volstaat niet opdat kan worden gesteld dat ook verzoeker dergelijke problemen kent. Dezelfde redenering geldt voor waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat “*tal van personen uit Dagestan/Tsjetsjenië werden erkend als politiek vluchteling*”. De loutere verklaring van verzoeker dat eenieder die vanuit het buitenland terugkeert naar Rusland onmiddellijk wordt opgepakt en grondig wordt ondervraagd, waarbij het gevaar zou dreigen dat verzoeker informatie verstrekt over de verblijfplaats van zijn partner, blijft slechts beperkt tot een bewering. Op grond van een algemene verwijzing naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad van State kan evenmin worden vastgesteld dat er in huidig voorliggende zaak sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker verwijst naar het gezinsleven dat hij onderhoudt met zijn partner, met wie hij reeds jaren zou samenwonen en met de kinderen van zijn partner, die hem zouden beschouwen als zijn stiefvader. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van dit gezinsleven. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift weliswaar de positieve beslissingen inzake de asielaanvraag van mevrouw M.D. en haar kinderen, doch louter op grond van deze documenten – waarin geen enkele verwijzing naar verzoeker is opgenomen – kan niet worden vastgesteld dat verzoeker en mevrouw M.D. en haar kinderen een gezinsleven onderhouden. Verzoekers verklaringen omtrent zijn gezinsleven blijven derhalve beperkt tot loutere beweringen. Aangezien verzoeker blijkens het administratief dossier nooit concrete elementen heeft overgemaakt aangaande zijn vermeende gezinsleven, kan hij ook niet de verwachting koesteren dat verwerende partij dienaangaande motiveert, nog los van de vaststelling dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). Een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven is derhalve niet aangetoond. Deze vaststelling volstaat reeds opdat geen schending van deze verdragsbepaling is aangetoond, zodat een verder onderzoek zich niet opdringt.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit een raadpleging van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker reeds gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een procedure gezinshereniging op te starten, teneinde met zijn gezin in België te kunnen verblijven. Er kan evenwel van een vreemdeling, die stelt dat de Belgische overheid zijn recht op een gezinsleven niet respecteert, verwacht worden de door deze overheid voorziene gezinsherenigingsprocedure te benutten. De bestreden beslissing verplicht verzoekers vermeende partner en haar kinderen voorts niet om samen met verzoeker terug te keren naar hun land van herkomst. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden door te stellen dat hij *"bij repatriëring onmogelijk nog zal kunnen terugkeren"*, houdt de bestreden beslissing voorts geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Rijk binnen te komen. Eenmaal terug in zijn herkomstland, staat het verzoeker vrij de geëigende procedure – met name gezinshereniging – op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het Europees Hof toont zich bovendien streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

3.2.3. Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 5 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen beslissing tot vrijheidsberoving inhoudt en verzoeker evenmin met concrete elementen aantoont dat er aanwijzingen zijn dat hij in zijn herkomstland van zijn vrijheid dreigt te worden beroofd. Enige schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet aangetoond. Artikel 13 van het EVRM dat voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aangaande een grief m.b.t. een geschonden recht of vrijheid zoals voorzien in het EVRM, kan niet dienstig worden opgeworpen ten aanzien van een beslissing die door het bestuur werd genomen. Alleszins blijkt uit onderhavig arrest dat de grieven omtrent artikel 3 van het EVRM behandeld worden.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Rad vast dat verzoeker deze schendingen volledig verbindt aan de onwettigheid van het bestreden bevel omwille van de vermeende schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, toont verzoeker evenwel geen schendingen aan van laatstgenoemde verdragsbepalingen, zodat evenmin kan worden ingezien in welke mate een schending zou voorliggen van voormelde wetsbepaling of beginselen van bestuur.

3.2.5. Waar verzoeker nog de schending aanhaalt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat dit de bestreden beslissing hiervan geen toepassing vormt, zodat de opwerping juridische grondslag mist. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging wordt niet nader concreet uiteengezet zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

Mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. EKKA